

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1899–1901. L 84:1 – 43

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Talme. Torsdag.

Käraste.

Jag skrifver egentligen för
att säga så grusligt mycket
för det breffet, som kom

Tisdagskvällen. Jag hade gjort
smitt fram till slutet
men och hade gjort en tråkig
och torr början på den och
så kom jag i ur fläck. Och nu
för tiden har jag kommit
slårhåll att när jag är dumm,
känns det som värkande smär-
ta uppe i hjärnan. Det är myg-
ket besvärligt, men nyttigt kanske.
Ja så kom ditt brev och det var
väl hvad jag behöfde, isaf kär

lek bara och så fick jag den värk-
ligen slut på novellen. Det blef
nog bra, tror jag. Om det vore
som vanligt tror jag, att jag skul-
le vara mycket nöjd med hvad
jag gjort, men jag mär g' riktigt
bra, jag har ett bestämdt tryck
öfver hjärnan. Det är väl blod-
brist af att sitta för mycket inne.
Jag försöker gå ut nu ett par gå-
vor en dag och har ökat på mine
matransoner, det hjälper väl så
sinnningom. Men det går g' undan
med arbetet som jag ville. och dock
går det nog bra. Jag skref nytt sex
sidor igår och skref rent nio, när
jag tänker efter brukar man visst

ej kunna prestera mer. Novellen
är på sätt och vis färdig nu, men
det fattas reuskrifning samt några
kapitelslut i början. Ja, hyfsning
med ett ord. När ^{hyfsningar} detta är gjordt
och jag fått den riktigt samman-
hängande och klar, så skall jag bli
människa igen. Till reuskrif-
nen blir den kanske ej förrän
nästa vecka, men det gör ingenting.
Det blir nästan en hvila.

Jag har i alla fall haft roligt den
sista veckan, jag rämnar det mest
då jag räknar människor. Att tala
med dem är att stiga med från
sköna höjder med vida utsikter.
Och så längtar jag efter dig. Du

är egentligen ju för att skriva
själf, du borde bara undervisa
oss i lifskunsten.

Jag tror bestämt, att han kom-
mer lyckligt hem från Italien,
och när han väl är hemma så
koppas jag att den här tiden skall
visa sig ha varit välgörande &
o. m. för John. Jag tycker nog
det är synd att den skall gå en-
sam med både skräck och glädje
men du har väl något kvar
då vi räknas och. Jag tror och
fullt och fast att den nu ^{går} skall
skriva vidare på boken utan att
fråga, så jag vill ingenting höra,
alldeles ej förrän framåt Maj.

Din Selma.